

„Ja, det er vist ogsaa forkert af mig. Jeg har glemt det, . . . eller rettere, du: jeg har ikke kunnet faa mig selv til at rende rundt paa disse offenfelige Kontorer, hvor jeg altid bliver gal i Hovedet over den Storsnudethed, man allevegne møder der, saa jeg laver Skandale. Kunde du ikke gøre mig den Tjeneste at ordne den Affære for mig? Jeg veed, at man f. Eks. skal henvende sig paa et af Magistratskontorerne. Saa skal der vist ogsaa tinglæses noget. Det er en Fandens Kommers.“

Ivan, der var vant til, at Per ved alle Lejligheder benyttede ham som Løbedreng, sagde Ja uden lang Betænkning. Til Gengæld tog han det Løfte af ham, at han vilde holde et vaagent Øje med den fordægtige Hr. Steiner og skride ind, dersom denne endnu blot en eneste Gang nævnedes offentlig som det vestjyske Frihavnsprojekts Fader.

Han havde allerede stukket sin Dokumentmappe under Armen og stod ved Døren for at gaa, da han igen vendte sig om mod Per, der var bleven siddende ved Skrivebordet:

„Det er sandt . . . Sig mig, er der nogen af din Familje, der hedder Kirstine Margrete? En Præstenke her i Byen?“

Det gav et Sæt i Per. Det var hans Moders Fornavne.

„Nej!“ sagde han med et næsten maabende Udtryk. „Hvorfor spørger du forresten?“

„Aa,“ sagde Ivan lidt forlegen, som han gerne blev, naar han en sjelden Gang talte til Per om hans Familjeforhold. „Jeg saae tilfældigt imorges i Berlingske Tidendes Dødsannoncer Navnet Sidenius. Naa, farvel altsaa! Vi ser dig vel i Eftermiddag.“

Endnu flere Minutter efter, at Døren havde lukket